noget dertil. General Gablers Datter var en fejret Balskønhed, men hun nærmede sig Slutningen af Tyverne, uden nogen af hendes Tilbedere havde gjort Mine til at ville gifte sig med hende. Hun er korrekt i sin Optræden, men plejer dog i al Hemmelighed Kammeratskab med den unge Forfatter Ejlert Løvborg. Bag Generalens Ryg sidder de to, Dag efter Dag, med samme illustrerede Blad for sig, medens Ejlert paa Heddas nysgerrige Spørgsmaal fortæller hende alle sine Bedrifter paa Nattesværmeriets Omraade. Deres Kammeratskab bunder ud i denne Nysgerrighed fra hendes Side, som han dog antager for Kærlighed, han mener sig ligesom rentvættet, naar han har givet hende sin Fortrolighed. Men da han en Aften lægger Armen om hendes Liv, brydes Forholdet voldsomt, og hun hæver en af General Gablers berømte Pistoler, den hun altid har i sin Nærhed og skyder med for Tidsfordriv, imod ham. Saa gifter hun sig med Jørgen Tesman, et Dusinmenneske, men en Lærd, om hvem hun tror, han med Tiden muligen kan blive Statsminister. Den sølle Fyr har tigget om at maatte forsørge hende, og hun giver sit Samtykke. Hedda Gabler tænker kun paa Luksus og Komfort. Bryllupsrejsen har varet et halvt Aar, nu kommer de hjem til den elegante Villa, der efter hendes Ønske er købt og møbleret til dem. Stakkels Tante Julle har givet Anvisning paa sine Rentepenge som Sikkerhed for Møblerne; Fruen vil have Liberitjener, Ridehest, vil føre stort Hus; hun staar højt over alle; hvor Pengene skal komme fra, er hende ligegyldigt. Hun foragter sin Mand, tænker med Rædsel og Modbydelighed paa at blive Moder, vil ikke høre Tale om Pligter, Ansvar, Krav, der kan blive stillet til hende, og hun keder sig til Døde. Hun er i Følge sin Opdragelse saa korrekt i Formen, at der aldrig for hendes Vedkommende kunde blive Tale om at „hoppe ud af Kupeen“, i det højeste kan hun tillade, „at en Tredjemand springer ind til hende og Jørgen og sætter sig hos dem; thi saa brydes Enstormigheden.“ Hun er en haard, kold og egoistisk Kvindenatur, hun har ikke Hjerte, ikke Følelse, vil ikke et eneste Øjeblik kunne glemme sig selv for en andens Skyld, ikke kunne hengive sig i Kærlighed. Men hun vil herske, vil føle, hun ejer Magt over et Menneskeliv, og i Kraft af denne onde Herskesyge river hun Ejlert Løvborg fra den lille, blide Thea, der ved sin beroligende Indflydelse atter har gjort ham til Mand, har været Kammerat med ham i Ordets ædleste Betydning, har arbejdet med ham og faaet ham til at afholde sig fra alle berusende Drikke; Hedda Gabler ægger ham til atter at drikke, hun taaler ikke at se den rolige Lykke, der har hjemme hos de to, hun vil vise, hun er den stærke, idet hun driver ham ud paa Rangel og Svir, hvor han mister sit eget og Theas Arbejde, som Hedda faar fat i og brænder op, og omsider trykker hun ham Pistolen i Haanden og beder ham at bruge den — men i Skønhed. Der kommer Efterretning om hans Død. Hun havde altsaa faaet Magt over et Menneskeliv og hun jublede, da andre sørgede, og følte det som en Befrielse, at han havde haft Mod til at bryde op fra Livsgildet, det var dog en Daad midt i alt det usle og lave. Begejstringen svinder, da hun faar rette Sammenhæng at vide, hører, at han mulig ikke har skudt sig selv, men er bleven funden i Frøken Dianas Boudoir med et Skudsaar i Maven. Det var ikke i Skønhed. Assessor Brack, Tredjemanden i Kupeen, fortæller hende dette og siger, han har genkendt Pistolen; hun er nu i hans Magt, taler han, da frygter hun den Skandale, der opstaar ved offenlige Forhør og deslige, men han vil tie, siger han — saalænge hun vil. Hun véd altsaa, hun maa blive Assessorens Elskerinde, og hun vil ikke leve som ufri, ikke i Afhængighed af en andens Vilje, hun gaar ind i Kabinettet, trækker Gardinerne for, og med en kynisk Spøg paa Læberne skyder hun sig. Hun døde, som hun havde levet, uden Følelse af Ansvar.

Det kgl. Theater havde indstuderet Stykket omhyggeligt og sat det stemningsfuldt i Scene. Hedda Gablers Rolle var overgivet til Fru Hennings, der her viste en ny og overraskende Side af sin Kunst; thi de færreste havde vel troet, at denne Kunstnerinde havde formaaet at udfylde Hedda Gablers Rolle. Ingen kan jo lægge en Alen til sin Vækst, men Fruen havde søgt ved lange Slæb at bøde paa sin ringe Størrelse, og med Undtagelse af de enkelte Øjeblikke, hvor paatagne studerede Stillinger forekom unaturlige, maa der ydes fuld Anerkendelse for den dybe Forstaaelse af Hedda Gablers inderste Væsen og den fuldendte Udførelse af denne Rolle, der dog ligger langt fra Fruens Naturel. I sin lille, men vanskelige Rolle som Ejlert Løvborg gav Emil Poulsen lødig Kunst og hans Maske var illuderende. Hr. Mantzius som Assessor Brack og Hr. Poul Nielsen som Jørgen Tesman var begge fortrinlige, medens derimod Fru Bloch var mindre heldig. Hun forekom for usikker og provinsagtig. Arbejdet med Ejlert Løvborg, som og Kammeratskabet med ham, maatte nødvendigvis have sat Spor.

Stykket modtoges med Bifald, blandet med Hyssen og en enkelt Piben. Tæppet gik op, og Gongonens trende Slag paabød Stilhed, hvorpaa Folk rolig forføjede sig bort. *S. H.*

Værd at lægge Mærke til.

I November dannedes i Rusland en Forening af kvindelige medicinske Doktorer. 55 Medlemmer var til Stede ved den første Sammenkomst. Fru Schabanowa blev udnævnt til Formand. I Paris paatænkes en lignende Forening.

Den hellige Synode i Petersborg har foreskrevet en streng Poenitence paa tre til fem Aar for dem, som ønsker at gifte sig for tredje Gang. Enker paa 60 Aar straffer Kirken ligeledes, hvis de vil gifte sig for anden Gang.

Meddelelser.

Fru *Johanne Meyer* vil i en nær Fremtid holde et offenligt Foredrag om „*borgerlig Vielse*“, hvori hun særlig vil give Oplysning om frisindede Præsters Kamp for obligatorisk borgerlig Vielse her hjemme.

---

3)

Otte Dages Skilsmisse.

Af

Amanda Kerffstedt.

Oversat af *S. H.*

Ingen maatte komme ud paa Skibet og hilse paa de Rejsende før Toldeftersynet var til Ende, men Folkene var høflige mod Valeria, og hendes Sager var snart forsynede med det sædvanlige Kridtmærke. Bommen aabnedes for hende, og hun hilste paa de Ventende. Nu følte hun sig for første Gang glad, glad som en ung Pige.

Frøken Beate Gedde forekom hende nok lidt stiv og tilbageholdende, men Konsulen gjorde alt for at forjage det fremmede Indtryk, Søsterens Væsen foraarsagede. Han sørgede for Rejsetøjet og hjalp begge Damerne op i Vognen, som snart rullede forbi Thorvaldsens Musæum, Kafé National og Tivoli, langs med Jærnbanestationen og ind paa Gl. Kongevej.

„Er det første Gang, De er i et fremmed Land“, spurgte Frøken Gedde.

„Du maa ikke til en Svensker benævne Danmark som et fremmed Land“, sagde Konsulen.

„Det er første Gang“, sagde Valeria henvendt til Frøken Beate, „og Indtrykket er virkelig, hvad Landet angaar, fremmed. Nu først mærker jeg, hvor kært det blaa og gule Flag er for mig, nu da jeg ser mig omgiven af lutter røde. Og underligt er det ogsaa, at ikke Statuerne paa Torvene genkende de velbekendte Træk, som fremkalder hjemlige Følelser. Den bedste Maade at faa Fædrelandskærlighed paa er vist at rejse ud.“

„Men De kommer ikke til os med Fordomme, haaber jeg“.

„Aa nej, tværtimod. Jeg føler mig gladere nu, end jeg gjorde paa Rejsen gennem Sverige.“

Vognen svingede ned ad en Sidevej mellem Haver og duftende Kløvermarker og standsede foran den nye Villa. Den laa saa landlig midt imellem Roser og dog saa tæt ved Byen. Den var saa lys og sval, med Spisestue og Selskabsværelser i Stueetagen og Soveværelser ovenpaa. De store Vinduer stode aabne — det var Sommer ude og inde.

Middagsbordet stod dækket, og de tre spiste alene sammen, men det var baade første og sidste Gang. De følgende Dage var Huset fuldt af Gæster, og alt, hvad der var af seværdigt i Byen, skulde tages i Øjesyn. Valeria gik som i en Drøm, og først om Aftenen, naar hun blev alene paa sit Værelse, naar hun slog Vinduerne op og lod den svale af Blomsterduften mættede Aftenluft strømme ind i Rummet, kunde hun tænke over Dagens Indtryk og samle dem hos sig selv.

St. Hansaftensdag var bestemt til en Tur til Roskilde, hvor der skulde spises til Middag og hvor Domkirken med dens Kongegrave skulde beses. Konsul Gedde var den Dag forhindret fra at deltage, men det var aftalt, at han skulde møde Selskabet, der var temmelig talrigt, om Aftenen ved Indgangen til Tivoli.